

Pécsi Ítéltábla

Mf.II.30.049/2024/9. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Dr. Ifkovicsné dr. Lovkovics Zsuzsanna ügyvéd (cím2)

Az alperes:

alperes1" (cím9)

Az alperes képviselője:

Paladino Felszámoló Kft. (cím3, szervezeti képviselő: Blastik-Hargitai Zsuzsanna felszámoló)

Az alperesek érdekében beavatkoztak:

Dr. Lampert Amarilla ügyvéd (cím4) által képviselt beavatkozó1, cím5) I. rendű beavatkozó;

Marosi és Karczub Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Karczub Péter ügyvéd, cím6) által képviselt beavatkozó2 (cím7) II. rendű beavatkozó

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 197. sorszám alatt

II. rendű beavatkozó 198. sorszám alatt

A per tárgya:

munkáltató egészségsértés miatti kárfelelőssége

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat:

22.M.70.005/2022/195. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét kijavítja annyiban, hogy az alperes által az államnak fizetendő 1.138.440 (egymillió-egyszázharmincnolcezer-négy száznegyven) forint helyesen kereseti eljárási illeték.

Az így kijavított ítéletet fellebbezett részében – a jövedelempótló kártérítés vonatkozásában az ügy érdemét nem érintve – azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a 3.128.209 (hárommillió-egyszázhuszonnyolcezer-kettő százkilenc) forint összegből 2.093.785 (kettőmillió-kilencvenháromezer-hétszáznyolcvanöt) forint lejárt jövedelempótló kártérítés, a 2024. július 1. napjától járó havi 116.066 (egyszáztizenhatezer-hatvanhat) forint kártérítési járadékból havi 101.402 (egyszázegyezer-négy százkettő) forint jövedelempótló kártérítési járadék.

Kötelezi az alperest és a II. rendű beavatkozót, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg a felperesnek az alperes 125.000 (egyszázhuszonötezer) forint, a II. rendű beavatkozó 42.000 (negyvenkettőezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi az alperest és a II. rendű beavatkozót, hogy az esedékesség napjáig fizessenek meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az alperes 400.000 (négysszázezer) forint, a II. rendű beavatkozó 132.100 (egyszázharminckettőezer-egyszáz) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Pécsi Ítéltábla megnevezését, a másodfokú határozat egyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát fel kell tüntetni.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg Baracskainé dr. Krajczár Mária (cím8) alperesi ügygondnok részére 125.000 (egyszázhuszonötezer) forint ügygondnoki díjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezések elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint az 1986-ban született felperes 2019. április 23. napjától határozatlan időre munkaerő kölcsönzés céljából munkaviszonyt létesített az alperessel. A munkaviszony 2020. november 4. napján a felek közös megegyezésével szűnt meg.
- [2] A felperest ténylegesen az I. rendű beavatkozó, a beavatkozó1 mint kölcsönbe vevő munkáltató a marcali telephelyén foglalkoztatta. A felperes feladata az automata mosórendszer üzemelésének figyelése és kezelése volt. Az automata gépsor a ruhákat nagyobb adagokban juttatta a víztelenítő kosárba, majd a prés fentről lefelé haladó mozgással a ruhákból a vizet kipréselte. Előfordult, hogy a vizes ruhák egy része a kosár szélén fennakadt, ekkor a nedvességérzékelők hibajelzést adtak, és a gép működését leállították. A felperesnek a kezelőpanelen lévő kijelzők alapján kellett az automata gépsor rendeltetésszerű működését figyelemmel kísérnie, és hibajelzés esetén a karbantartók közreműködését kérnie.
- [3] A mosórendszer zárt volt, a présgép mellett azonban a berendezés burkolatán egy ajtó nagyságú üzemi nyílás helyezkedett el, amely lehetővé tette, hogy meghibásodás esetén a karbantartó vagy a dolgozó a gép belsejébe bejusson. A dolgozók számára ismert volt, hogy a mosoda berendezéseinél a forgó- mozgóalkatrészek közé nyúlni tilos, amelyet a dolgozók nem minden esetben tartottak be. A szabályt megszegő dolgozókkal szemben a figyelmeztetésen túl hátránnyal járó intézkedést nem alkalmaztak.
- [4] 2020. január 16. napján a felperes a munkaidő végéhez közeledve pontosan meg nem állapítható körülmények között és okok miatt a prés üzemi nyílását kinyitotta, és a gép működésének terébe benyúlt. Ekkor a gép felfelé mozgó kosárrésze a felperes felső testét a berendezés tetejéhez szorította, ahonnan csak az olajnyomás megszüntetésével és a kosár leengedésével tudták kiszabadítani a klinikai halál állapotában. Újraélesztését a helyszínen megkezdték, majd állapotát az időközben kiérkező mentők stabilizálták és kórházba szállították.
- [5] A felperesnél a sürgősségi ellátás során – egyéb kisebb sérülések mellett - elsődleges légzésleállást, mellkas zúzódást, koponya zúzódást, szívmegállást, a váll- és felkar egyéb sérülését, az első-felső végtag bénulását, az arc- és rágóízület területének törését és a mellkas összenyomatásos sérülését állapították meg. 2020. január 20. napjáig a egyébl intenzív

osztályán, majd következményes tüdőgyulladás miatt a kórház infektológiai osztályán kezelték, ahonnan 2020. február 7. napján bocsátották otthonába. Az alperes a munkabaleset tényét 2020. június 22. napján kelt határozatában megállapította.

- [6] A felperes a baleset következtében a jobb karját jelenleg sem képes megfelelően használni, a váll mozgástartományai beszűkültek, kismértékben a könyökmozgások is, a csukló és az ujjak mozgásterjedelme jelentősebb mértékben változott, a szorító erő a jobb kezében erősen csökkent mértékű. A felperes a jobb kéz és kar használatában akadályozott, a mindkét kéz használatát igénylő közepes és nehéz fizikai munkát nem képes végezni, a szorító erő nagymértékű csökkenése, illetve az ujjak nem megfelelő mozgása következtében jobb kézzel könnyű fizikai munkavégzésre is csak korlátozottan képes, akár szervezett munkakörülmények közötti munkavégzés keretében, akár pedig háztartási, házkörüli vagy egyéb tevékenységben. A felperes jobbkezes, ezért a korlátozások a domináns kezét érintik.
- [7] Az állkapocs környékét érintő nagyerejű behatás következtében a felperes a bal felső 4-es, 5-ös és 6-os fogát elveszítette, részint közvetlenül az erőbehatásra, részben pedig azokat a kórházban távolították el, amikor a megnyílt arcüreget is zárták. A felperes a fogak pótlására irányuló fogorvosi ellátást és technikai díjakat megelőlegezni nem tudta, ezért a fogak pótlása a mai napig nem történt meg.
- [8] A felperes a baleset óta visszatérő fejfájással küzd, rágása a fogak elvesztése miatt nehezített, ami az étkezésben korlátozza. A balesetet követően poszttraumás stressz betegsége alakult ki, amely a 2022 februárjától alkalmazott gyógyszeres kezelés hatására javuló tendenciát mutat. A baleset következményeként kevert szorongásos és depressziós zavarban is szenved, a hangulati élet negatív irányú eltolódása még egy évvel a gyógyszeres terápia megkezdését követően is súlyosabb fokú volt. Rendszeres pszichiátriai gyógyszeres kezelés és gondozás esetén a jövőben – bizonytalan időpontban – további javulás remélhető, annak időtartama azonban években mérhető.
- [9] Hazabocsátását követően a felperes mintegy 22 napos időtartamban, átlagosan napi négy órában gondozásra szorult. A rehabilitációs kezeléseket igénybe vette, amelyek érdemi eredményt nem hoztak. Jobb karjának, kezének mozgáskorlátozottsága tekintetében idegsérülés gyanúja is felmerült, azonban annak intézményi kivizsgálására a nagyatádi kórház orvosainak közbenjárása ellenére a mai napig nem került sor.
- [10] A felperes a balesetet megelőzően vidám, önállóan élő, fizikai munkára minden tekintetben alkalmas, egészséges személy volt, erdészeti szakközépiskolában érettségizett és felsőfokú tanulmányokat is kezdett, amelyeket azonban nem fejezett be. A balesetet követően a súlyos sérülések maradványtüneteinek, mozgáskorlátozottságon és rendszeres fájdalmakon túlmenően a poszttraumás emlékbetörésekkel, súlyos depresszióval, a céltalanság, érdektelenség érzésével is meg kell küzdenie. Hangulata ingadozó, változékony, kedélye reményvesztett. Önálló kertes ingatlanában a kerti munkákat nem tudja elvégezni, a saját személye körüli mindennapos teendők is nehézséget okoznak számára.
- [11] A mindenkori kötelező legkisebb munkabérben részesülő felperes 2020. október 31. napjáig keresőképtelen volt, baleseti táppénzben részesült, 2020. november 1. napjától baleseti járadékot állapítottak meg részére. Keresőképtelensége lejártát követően 2021. december 1. napjától 2022. február 28. napjáig helységi Község Önkormányzata közmunkán foglalkoztatta, a további foglalkoztatását a felperes rossz egészségi állapota megakadályozta. 2022. év végétől a felperes kivételes rokkantsági ellátásban részesült 2024. május 31. napjáig, majd 2024. június 1. napjától az egészségkárosodáson alapuló ellátás szempontjából őt C2 minősítési csoportból B1 csoportba sorolták, ezért ismét baleseti járadékot állapítottak meg számára.

- [12] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a balesettel összefüggésben felmerült dologi kárai és költségei, élelemfeljavítás, otthoni ápolás és gyógyszer-többletköltség, valamint az elmaradt munkajövedelem, háztartási és házkörüli munkák többletköltsége és a fogászati állapot helyreállításával összefüggésben felmerült költségek megfizetésére, továbbá kérte, hogy marasztalja az alperest 10.000.000 forint sérelemdíjban és ennek 2020. január 16. napjától járó késedelmi kamatában.
- [13] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes saját felróható magatartásával okozta a balesetet, mert a tilalom ellenére a gépbe benyúlt, amelynek megakadályozására módja nem volt. Vitatta a kereset összegszerűségét, eltúlzottnak találta a felperes sérelemdíj iránti igényét. A jövedelempótló kártérítés tekintetében hivatkozott arra, hogy a felperesnek a kárenyhítésre irányuló törekvéseit igazolnia kell.
- [14] A kölcsönbeadó és a kölcsönbe vevő munkáltatók egyetemleges felelősségére is tekintettel a felperest ténylegesen foglalkoztató beavatkozó1-t az alperes perbe hívta, amely a perbehívást elfogadta és az alpereshez beavatkozóként csatlakozott. A kölcsönvevő munkáltató felelősségbiztosítójának kérelmére a bíróság az alperes pernyertessége érdekében a felelősségbiztosító beavatkozását is engedélyezte.
- [15] Az elsőfokú bíróság 22.M.70.005/2022/113/II. szám alatt közbenső ítéletet hozott, amelyben megállapította, hogy az alperes a felperes munkahelyi balesetéért 80%-os mértékben tartozik felelősséggel. A közbenső ítélet fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett.
- [16] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3.128.200 forintot, ebből 2.093.785 forint után 2022. július 16. napjától, 775.328 forintnak 2022. március 16. napjától, 259.096 forintnak 2020. március 1. napjától járó késedelmi kamatát, továbbá 10.000.000 forint sérelemdíjat. Kötelezte 2024. július 1. napjától minden hónap 10. napjáig 116.066 forint baleseti kártérítési járadék megfizetésére, marasztalta 673.254 forint perköltségben, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte az alperes 1.138.440 forint fellebbezési (helyesen) kereseti eljárási illeték, valamint 1.266.907 forint állam által előlegezett költség megfizetésére. Az alperest képviselő ügygondnok díját 300.000 forintban állapította meg, és felhívta a törvényszék gazdasági hivatalát annak kiutalására.
- [17] Határozatának indokolásában előre bocsátotta, hogy a jogerős közbenső ítéletre figyelemmel a felperes az érvényesített és alaposnak talált kártérítési igénye 80%-os részére tarthatott igényt. Miután a felperes a jövedelempótló kártérítés iránti igényét nettó összegben terjesztette elő, azt ilyen módon számította ki, figyelembe véve a mindenkor kötelező legkisebb munkabért. A felperes részére folyósított baleseti járadékot, illetve rokkantsági ellátást számításba véve a hátralékos járadék összegét 2.093.785 forintban, míg a 2024. július 1. napjától fizetendő járadék összegét 101.402 forintban állapította meg. Igazoltnak találta, hogy a felperes kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, amelyet a helységli Önkormányzat és a helységli ... Nemzetiségi Önkormányzat igazolása is alátámasztott. Kiemelte, hogy a felperes az Állami Foglalkoztatási Hivatalhoz nem fordulhatott, mert a megváltozott munkaképességű személyek számára munkaközvetítési szolgáltatást nem nyújtanak. Az alperes az eljárás folyamán a felperes számára ugyan másik munkakört ajánlott fel, de az elsőfokú bíróság elfogadta a felperesnek azt a hivatkozását, hogy az alkalmanként kétszer másfél órás utazási időt és a tömegközlekedési eszközök érkezését és indulását is figyelembe véve, a munkavégzéssel tölthető 5-6 órás munkaidő a felperes egészségi és pszichés állapotára és egyéb körülményeire is figyelemmel nem tekinthető olyan munkakörnek, amelyet a felperes kárenyhítési kötelezettsége teljesítéseként köteles lenne elfogadni.
- [18] A sérelemdíj mértékének meghatározásánál értékelte a felperes pszichés állapotának változását, a nála kialakult súlyos depressziós zavarokat, a poszttraumás stressz szindrómát.

Nem találta a kárenyhítési kötelezettség megsértésének, hogy a felperes a 2021 októberében részére felajánlott gyógyszeres kezelést nem fogadta el. A rendelkezésre álló adatokból, orvosi iratokból és szakvéleményekből álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy a felperes 2022 februárjától a gyógyszeres kezelést felvette, és az ezt egy évvel követően végzett szakértői vizsgálat alkalmával a depressziós tünetek változatlanul, közel azonos súlyosságban fennálltak. A szakértői vélemény ugyan rögzíti, hogy amennyiben a felperes korábban részesült volna gyógyszeres kezelésben, úgy a poszttraumás stressz szindróma miatti pszichés állapota korábban mutatott volna javulást, azonban nem lehet a felperes terhére róni, hogy csak a balesetet követő másfél évben javasolták először részére a gyógyszeres kezelést. A legfeljebb négy hónapos időtartamra visszautasított kezelés pedig a rendelkezésre álló adatok szerint számottevő mértékben a felperes egészségi állapotát a szakértői vizsgálatig nem befolyásolhatta.

[19] Figyelemmel volt arra, hogy a felperes fogazatának állapota a rágást több mint négy éve jelentékeny módon nehezíti, az étkezés problémás volta a mindennapi életben folyamatos nehézséget jelent a felperes számára, annak egészségügyi és esztétikai következményei is vannak. Ugyancsak nem találta a felperes terhére értékelhetőnek, hogy a baleset miatt jelentősen csökkent jövedelme miatt az ellátás költségeit nem tudta megelőlegezni. Kiemelte, hogy a felperes domináns, jobb kezének használata korlátozott a baleset óta, állapotának javítása céljából folyamatosan együttműködik a nagyatádi kórházzal, a javasolt neurológiai vizsgálatot azonban a felperesnek fel nem róható okból nem sikerült a mai napig megszervezni. Arra vonatkozóan pedig nincsen adat, hogy a kivizsgálás és az esetleges kezelés a felperes karjának működését javíthatja-e, amennyiben igen, milyen mértékben. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározásánál nem az egészségkárosodás százalékos mértékének van meghatározó szerepe, hanem a funkciókárosodás mindennapi életre gyakorolt hatását kell figyelembe venni, a korlátozottság súlyos fokát pedig a beszerzett orvosi iratok és a szakértői vélemények egyértelműen alátámasztják.

[20] Ugyancsak figyelemmel volt arra a sérelemdíj összegének megállapításánál, hogy a felperes lakóhelyén és annak közvetlen környékén az elhelyezkedési lehetőségek jelentős mértékben korlátozottak, hozzátartozói a munkahelyre történő szállítását biztosítani nem tudják, a felperes jogosítvánnyal nem rendelkezik, elhelyezkedését a tömegközlekedés korlátozott mértéke is rontja. Az a körülmény, hogy értékteremtő, kereső foglalkozást nem tud folytatni, a klinikai halál állapotából visszatért felperes depressziós tüneteit súlyosbítja. Álláspontja szerint ennek figyelembevétele a jövedelempótló kártérítésnél, illetőleg a sérelemdíjnál kétszeres értékelést nem jelent, mert a felperesnek nem csak a kieső jövedelem mint kár befolyásolja az életvitelét, hanem a rendszeres munkavégző tevékenység lehetőségének hiányában az értéktelenség és a kilátástalanság érzése is. A felperes testi gyengesége és jobb karjának mozgáskorlátozottsága miatt nem csak a keresőtevékenység folytatása körében korlátozott, hanem önmaga ellátásában és családi házas ingatlana rendben tartásában is mások segítségére szorul, amely önbecsülését tovább rontja.

[21] Kitért arra is, hogy a felperest ténylegesen foglalkoztató I. rendű beavatkozó a foglalkoztatás során munkavédelmi szempontból nem a kellő gondossággal járt el, amikor a szabálytalan munkavégzés gyakorlatát általánosságban eltűrte, és nem ellenőrizte, hogy a felperes betanítása során a gép működési terébe való benyúlás tilalma kellő hangsúlyt kapott-e. Kétségtelen, hogy a kockázatértékelés felületessége, valamint a betanítás során a kifejezetten veszélyes, szabálytalan mozzanatokra való nem kellő figyelemfelhívás nem az alperes vezetőségének mulasztása volt, az alperes azonban a felperessel szemben az általa alkalmazott más személyek, munkavállalók és megbízottak tevékenységéért is felel, ezért a sérelemdíj mértékének meghatározásánál a munkavédelmi szabályszegéseket is figyelembe

vette. A felperes személyiségi jogaira, emberi méltóságára, életére, testi épségére, egészségére gyakorolt rendkívül súlyos hatás figyelembevételével úgy ítélte meg, hogy a felperes által megjelölt összegű sérelemdíj szükséges az életmódját, éltvitelét érintő változások hozzávetőleges kompenzálására. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:534.§ (1) bekezdését alkalmazva, az ítélethozatalkori ár- és értékviszonyok alapján ezért 10.000.000 forint sérelemdíjat állapított meg azzal, hogy az alperes kamatfizetési kötelezettsége e tekintetben az ítélet meghozatalát követően kezdődik.

- [22] A perköltség viseléséről az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83.§ (3) bekezdése alapján határozott, mert a megítélt összeg számottevő mértékben nem maradt el a felperes által követelt összegtől.
- [23] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes és a II. rendű beavatkozó fellebbezett.
- [24] Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a sérelemdíj összegének 5.000.000 forintra történő leszállítását kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított 10.000.000 forint összegű sérelemdíj eltúlzott mértékű, az nem áll arányban a felperes által elszenvedett nem vagyoni sérelemmel. Az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte, hogy a felperes a jogerős közbenső ítélet szerint a baleset bekövetkezésében 20%-os mértékben közrehatott, továbbá nem vette figyelembe, hogy ha a felperes korábban részesült volna gyógyszeres kezelésben, úgy a poszttraumás stressz szindróma miatti pszichés állapota előbb mutatott volna javulást. A poszttraumás stressz okozta betegség véglegessége nem következik a szakértői véleményből, ezért az a megállapítás, hogy a felperes pszichés állapota még hosszabb ideig a lelki egészség súlyos megrendülését mutatja, nem tekinthető véglegesnek. A jobb kéz korlátozottságát fenntartó betegség, elváltozás diagnosztizálása érdekében a javasolt neurológiai vizsgálatot még nem sikerült megszervezni, így nincs adat arra, hogy egy esetleges kezelés a felperes karjának működését javítja-e, ha igen, milyen mértékben, mely szintén a marasztalás összegének mérséklését indokolja. Álláspontja szerint sem vonható kétségbe, hogy a felperes testi épségére és egészségére rendkívül súlyos hatással volt a baleset, azonban mind pszichés betegsége, mind jobb kezének használata körében nem kizárt a javulás elérhetősége. Jelenlegi egészségkárosodása a családalapítástól, baráti és rokoni kapcsolatok ápolásától sem zárja el a felperest. Nehéz fizikai munkát ugyan nem végezhet, a közepes és könnyű fizikai munkát is csak úgy képes végezni, ha mindkét kezét együttesen nem kell használnia, azonban azt az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelő súllyal, hogy a felperes nem munkaképtelen. A kárenyhítés körében elvárható a felperestől, de az életkora miatt is indokolt a meglévő egészségi állapota mellett elvégezhető további szakképesítés megszerzése.
- [25] A II. rendű beavatkozó az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte a felperes elmaradt jövedelmeként 2023. évre megállapított nettó 634.302 forint, a 2024. évre megállapított 101.402 forint, valamint a 2024. július 1. napjától minden hónap 10. napjáig esedékesen fizetendő havi 116.066 forint járadékból 76.300 forint jövedelempótló kártérítési járadék vonatkozásában. Kérte az indokolás 57. pontjából az I. rendű beavatkozóra vonatkozó megállapítások mellőzését, illetve a perköltség vonatkozásában a tényleges pernyertesség-pervesztesség arányában a részére (a II. rendű beavatkozó részére) méltányos ügyvédi munkadíj megállapítását, és ennyiben az elsőfokú ítélet megváltoztatását. Perköltség igényét az elsőfokú eljárásra 50.000 forint + Áfa összegben jelölte meg. A másodfokú eljárásra költségeit a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján számította fel azzal, hogy jogi képviselője Áfa fizetésére köteles.
- [26] Az első fellebbezési kérelem kapcsán hangsúlyozta, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) és a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény

(Szja. törvény) rendelkezéseit értelmezve megállapítható, hogy az elmaradt jövedelem címén érvényesíthető kártérítés – annak jövedelmet pótló jellegére tekintettel – adóköteles díjazásként kezelendő, ebből következően az ilyen jellegű kártérítést bruttó összegben kell megállapítani az elsőfokú bíróság által alkalmazott nettó számítással szemben. A befogadott kereset nem felelt meg ezeknek az a követelményeknek, ezért az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésére lett volna szükség. Megsértett jogszabályhelyként hivatkozott a Pp. 346.§ (4) és (5) bekezdésére, 365.§-ára, 369.§-ára, 370.§ (1) bekezdésére, a 371.§ (1)-(2) bekezdésére, 376.§ (1) bekezdésére, 380.§-384.§-ára, valamint a Pp. 237.§ (1) és (2) bekezdésére.

[27] Az indokolás 57. pontjából az I. rendű beavatkozóra vonatkozó megállapítások mellőzését azért kérte, mert a jelen kárügy kapcsán a felperes még egy pert indított az I. rendű beavatkozó ellen, amelyet az eljáró bíróság felfüggesztett. Az I. rendű beavatkozóra vonatkozóan ténymegállapítások a jelen ítéletben nem tehetők, mivel ez a másik bíróság jogkörét vonná el. Az elsőfokú perköltség megállapítására irányuló fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy bár kártérítési perben a bíróság a tényleges pernyertességtől eltérően állapíthat meg munkadíjat, de az elsőfokú ítéletben ilyen indokolás kizárólag a mintegy teljes pernyertességre való hivatkozás volt, amely a közbenső ítéletben is megállapított felelősségi arányra tekintettel nem fogadható el.

[28] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Költségeit a másodfokú eljárásra az R. 3.§ (3) bekezdése alapján számította fel azzal, hogy jogi képviselője Áfa fizetésére nem köteles. Fellebbezési ellenkérelmében kiemelte, hogy a következő ítélezési gyakorlat szerint a sérelemdíj összegének megállapítása során kármegosztás – a jogintézmény jellegére figyelemmel – nem alkalmazható. A baleset következtében túlnyomórészt az alperest terheli a felelősség, a korábban alperesi részről sem vitatott kármegosztási arány, az alperes jogsértésének nagysága és súlya arányos a részére megállapított sérelemdíj összegével. Az alperes által terhére rótt kárenyhítési kötelezettség megsértésével kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy 2021 októberében ajánlottak fel részére gyógyszeres kezelést, amelyeket először a balesetből származó egyéb súlyos sérülései miatt utasított el. 2022 februárjától azonban a gyógyszeres kezelést felvette, a gyógyszereket folyamatosan szedi, ennek ellenére az egy évvel később végzett szakértői vizsgálat alkalmával a depressziós tünetei változatlanul, közel azonos súlyosságban álltak fenn. Az alperesnek az a hivatkozása, hogy fizikai, pszichés állapotának jövőbeni javulása nem kizárt, a sérelemdíj összegének leszállítására nem alkalmas. A szakértői vélemények egyértelműen rögzítik, hogy nehéz, közepesen nehéz fizikai munkát nem végezhet, könnyű fizikai munkát csak úgy képes ellátni, ha mindkét kezét együttesen nem kell használnia. A rehabilitációs bizottság határozata szerint jelenlegi lakóhelyi térségében nem rehabilitálható, olyan munkát nem tudnak számára biztosítani, ami állapotának megfelelő lenne. A Somogy Megyei Kormányhivatal ügyszám iktatószámú, 2024. április 30. napján kelt összefoglaló véleménye megállapította, hogy foglalkozási rehabilitációja szociális szempontból akadályozott.

[29] A II. rendű beavatkozó fellebbezésével kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy változó módon kapta az ellátást hol személyi jövedelemadóval növelten, hol annak levonásával, amely bonyolulttá teszi az elmaradt jövedelem, illetve jövedelempótló járadék számítását, ugyanakkor az összeg nettó értékben történő számítása a rendelkezésre álló adatok alapján a számítást egyszerűsíti, így az nem kifogásolható. Az elsőfokú ítélet a Pp. 381.§-a alapján egyébként sem helyezhető hatályon kívül, mert amennyiben a másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság a jövedelemkiesés összegének megállapításánál helytelenül számolt nettó összeggel, úgy annak orvoslása a másodfokú eljárásban lehetséges. Nem látott okot az ítélet indokolásának módosítására sem, ugyanis az elsőfokú bíróság az ítéletének fellebbezésben

hivatkozott pontjában az igazságügyi szakértő által megállapított, és az alperes, illetve a beavatkozók által nem vitatott közbenső ítéletben már rögzített tényeket ismertette.

- [30] A fellebbezések nem alaposak.
- [31] Az alperes fellebbezése a sérelemdíj összegének leszállítására irányult, amelyet a másodfokú bíróság a Pp. 369.§ (3) bekezdés d) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkörében vizsgált.
- [32] A Ptk. 2:52.§ (3) bekezdése alapján a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel egy összegben határozza meg.
- [33] A jelen esetben a sérelemdíjnak nem csak a visszamaradt testi és lelki egészségkárosodásból fakadó sérelmeket, hanem a perbeli káreseménynek a balesetekkel általában együtt járó behatásokat lényegesen meghaladó, a klinikai halál állapotát eredményező rendkívül durva körülményeit, az ezzel járó traumát, a több napig tartó kómát, a hosszadalmas kórházi kezelést, majd a gyógyulás során elszenvedett fájdalmakat, korlátozottságot is kompenzálnia kell. A súlyos sérülések (légzésleállás, mellkas zúzódás, koponyazúzódás, szívmegállás, a váll- és felkar egyéb sérülései, az első-felső végtag bénulása, az arc- és rágóizület területének törése és a jobb orrcsont törése, a mellkas összenyomatásos sérülése) műtéti beavatkozást tettek szükségessé (az elvesztett fogak gyökerének eltávolítása és a megnyílt arcüreg zárása érdekében), majd aspirációs eredetű tüdőgyulladás alakult ki, ami további kórházi kezelést indokolt.
- [34] A jogsértés következményei tekintetében helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a visszamaradt súlyos egészségkárosodás részben sem tekinthető a felperes kárenyhítési kötelezettsége elmulasztásából fakadó olyan hátránynak, amelyet a sérelemdíj mértékének meghatározásakor figyelmen kívül kellett volna hagyni, vagy kisebb súllyal értékelni.
- [35] A másodfokú bíróság szerint sem jelenti a kárenyhítési kötelezettség megsértését, hogy a felperes a részére felajánlott gyógyszeres kezelést a baleset következtében kialakult egészségi állapotában a mellékhatásoktól tartva nem nyomban, 2021 októberében, hanem csak 2022 februárjától fogadta el, amikor észlelte, hogy a poszttraumás stressz szindróma és a depressziós zavarok tünetei, a fejfájása, a szédülése gyógyszeres terápia nélkül nem javul. A rendelkezésre álló orvosi iratok és a szakvélemények igazolják, hogy a felperes a gyógyszeres kezelést megkezdte, ennek ellenére az egy évvel később végzett szakértői vizsgálat alkalmával a depressziós tünetek változatlanul közel azonos súlyosságban fennálltak. Az pedig nyilvánvalóan nem értékelhető a felperes terhére, hogy csak a balesetet követő másfél év elteltével javasolták részére a gyógyszeres terápiát. A szakvélemény szerint a felperesnél a rendszeres pszichiátriai gyógyszeres kezelés még évekig szükséges, és a végeredményét szakértői módszerekkel nem lehet meghatározni. A baleset után több mint négy évvel is fennálló súlyos pszichés állapotot kellett értékelni a sérelemdíj meghatározásakor azzal együtt, hogy a későbbi állapotjavulás lehetősége ugyan nem zárható ki, de bekövetkezése és mértéke nem igazolható.
- [36] A korábban domináns jobb kéz korlátozottságát okozó kari idegfonat neurológiai elváltozását is jelentős súllyal kellett figyelembe venni. A sérülést követően több évvel is súlyos funkciókárosodások állnak fenn (a váll-, könyök- és csuklóízületi mozgások beszűkülése, fájdalmassága, az ujjak mozgásának elmaradása, a szorítóerő nagymértékű csökkenése) egy esetleges későbbi állapotjavulás bizonytalan. Az egészségügyi szolgáltatóknak még a pontos diagnosztizáláshoz szükséges neurológiai vizsgálatot sem sikerült elvégezniük, így adat sincs arra, hogy létezik-e olyan kezelés, amely a felperes karjának működését esetlegesen javíthatná, és ha igen, milyen mértékben.

- [37] A fellebbezési érveléssel szemben az elsőfokú bíróság azt is helytállóan értékelte, hogy a felperes sem az eredeti szakmájában, sem a baleset előtt ellátott munkakörben nem foglalkoztatható, a kezek megterhelésével, mindkét kar használatával járó munkát egyáltalán nem végezhet, amely miatti egészségkárosodása nem csak munkavégző képességét érintette, hanem mindennapi életvitelét is jelentős mértékben hátrányosan befolyásolta. A perbeli balesetet megelőzően a felperes a ház körüli munkákat ellátta, a kétkézes munkákban való akadályoztatás miatt azonban ezek elvégzése a továbbiakban kizárt a részéről, a saját személye körüli mindennapos teendők is nehézséget okoznak, a kiszolgáltatottság, másokra való rászorultság pedig komoly lelki terhet is jelent számára.
- [38] Figyelemmel arra a bizonyított tényre, hogy a felperes minden, a két kéz használatát igénylő munkában korlátozott, továbbá a felperes lakóhelyén a közlekedés feltételeire, a perben feltárt munkaerő-piaci körülményekre, foglalkozási rehabilitációjának akadályozottságára, a felperes egyéb egészségügyi panaszaira és súlyos pszichés állapotára, a másodfokú bíróság is úgy foglalt állást, hogy a felperes részéről a megmaradt munkaerő hasznosítása körében mulasztás nem állapítható meg. Ez okból a sérelemdíj alacsonyabb összegben történő megállapítása nem indokolt, mint ahogy nem ad erre alapot a további szakképesítés megszerezhetőségére és hasznosíthatóságára vonatkozó alperesi felvetés sem.
- [39] Az ítélezési gyakorlat szerint a nem vagyoni hátrány immateriális jellegére figyelemmel a sérelemdíj körében nem értelmezhető a károsulti közrehatás. Ha a sérelmet szenvedett fél olyan magatartást tanúsít, amit a vagyoni károk vonatkozásában károsulti közrehatásként kellene értékelni, azt a sérelemdíj elbírálása során annak mértékét csökkentő tényezőként lehet figyelembe venni. A közbenső ítéletben az alperes kártérítési felelőssége körében kármegosztást megállapító döntéstől való eltérésre a kárt és a személyiségi jogsérelmet okozó magatartások azonosságára, a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételei körében a kimentés azonos módjára [Mt. 167.§], valamint az eltérő eredményre vezető többlet tényállási elemek hiányára tekintettel nem volt indok. Az elsőfokú bíróság a fellebbezési állásponttal szemben az eset összes körülményének mérlegelése körében a sérelmet szenvedett felperes kármegosztásra alapot adó magatartását is helyesen értékelte, a sérelemdíj mértékét csökkentő tényezőként számításba vette, hogy a felperesnek tudnia kellett, miszerint a gép biztonságos és ellenőrzött leállítása nélkül balesetveszélyes abba benyúlni, behajolni.
- [40] Az elsőfokú bíróság által az elbíráláskori ár-és értékviszonyok alapján megállapított 10.000.000 forint összegű sérelemdíj a másodfokú bíróság szerint is szükséges a felperest ért nem vagyoni sérelmek ellensúlyozására, a jogintézmény elsődlegesen kompenzáló funkciójának érvényre juttatására, és ez az összeg igazodik a hasonló ügyekben kialakult, az összecszerűsége vonatkozó ítélezési gyakorlathoz is.
- [41] A II. rendű beavatkozó első fellebbezési kérelmében kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte a lejárt és a folyamatos jövedelempótló kártérítési járadék vonatkozásában. Eljárási szabálysértésként hivatkozott – a másodfokú eljárásra vonatkozó eljárási szabályok felhívása mellett - az indokolási kötelezettség megsértésére [Pp. 346. § (4) és (5) bekezdés], továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság a téves – nettó jövedelmi összegeken alapuló – számítási mód alapján előterjesztett kereseti kérelem kapcsán a szükséges anyagi pervezetést [Pp.237. § (1) és (2) bekezdés] elmulasztotta.
- [42] A Pp. 370.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a jelen ügyben nem releváns (2)-(4) bekezdésekben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371.§ (1) bekezdés a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

- [43] A Pp. 371.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezésben határozott kérelmet kell előterjeszteni arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül. A (2) bekezdés értelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a fél – az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül – a 379-381.§-ban foglaltakra hivatkozással kérheti. Az ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 379.§-a az eljárás megszüntetése miatt, 380.§-a az ott felsorolt lényeges eljárási szabálysértések miatt, 381.§-a pedig a másodfokú eljárásban nem orvosolható, az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértés miatt ad lehetőséget.
- [44] A felperes azzal, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 380.§-a és 381.§-a alapján kérte, azt juttatta kifejezésre, hogy az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára nem tart igényt, mert álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban történt eljárási szabálysértés [a szükséges anyagi pervezetés elmulasztása] a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, vagyis az elsőfokú döntés az érdemi felülbírálatra alkalmatlan. E fellebbezési kérelemre figyelemmel a másodfokú bíróság kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú eljárásban történt-e olyan, az ügy érdemi eldöntésére kiható, a másodfokú eljárásban (észszerűen) nem orvosolható lényeges eljárási szabálysértés, ami szükségessé teszi az elsőfokú eljárás megismétlését vagy kiegészítését.
- [45] Az anyagi pervezetés az eljárás irányítása tartalmi szempontból. A bíróság közrehatási tevékenységével a perkoncentráció érvényesülése érdekében hozzájárul ahhoz, hogy a felek eljárási kötelezettségeiket teljesíthessék, a döntéshez szükséges peranyag rendelkezésre álljon. A bíróság közreműködik abban, hogy a fél az ellentmondást feloldja, ha kérelme és a jogállítása nem áll összhangban, illetve a tényállítása és a jogállítása egymásnak ellentmond (Kúria Pfv.I.20.432/2023/13.).
- [46] A Pp. 237.§-ban foglaltak megsértése nem eljárási szabálysértés, az anyagi pervezetés hibájára való hivatkozás az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 381.§-a alapján történő hatályon kívül helyezéséhez nem vezethet. A Pp. 369.§ (4) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja és minősítheti. Az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem és az anyagi jogszabálysértés megjelölése esetén a másodfokú bíróság anyagi jogi felülbírálati jogkörében foglaltatott volna állást abban a kérdésben, hogy mulasztott-e az elsőfokú bíróság, egyben elvégezhetné a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést az elmaradt jövedelem pótlásához szükséges kártérítés számítása körében. Az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi álláspontja esetén – amennyiben a szükséges bizonyítás felvétele a másodfokú eljárásban nem lehetséges – a Pp. 384.§ (2) bekezdés b) pontján alapján kerülhetett volna sor az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. A II. rendű beavatkozó fellebbezése azonban a már felhívott jogszabályi rendelkezések értelmében nem irányulhatott ilyen tartalmú másodfokú döntésre, mert az ítélet hatályon kívül helyezését – megváltoztatásra irányuló kérelem nélkül – kizárólag a Pp. 379-381.§-ban foglaltakra hivatkozással kérhette volna.
- [47] Az elsőfokú bíróság a II. rendű beavatkozó fellebbezési hivatkozásával szemben indokolási kötelezettségét sem sértette meg. A Pp. 346.§ (4) és (5) bekezdése szerint az indokolás a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb

körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

- [48] Az elsőfokú bíróság ítélete a fenti követelményeknek mindenben megfelel, azzal, hogy az indokolás esetleges hiányosságai a másodfokú bíróság részéről egyébként is pótolhatóak, így a Pp. 381.§-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését – ide nem értve a Pp. 380.§ c) pontja szerinti esetet – nem teszik szükségessé.
- [49] A fellebbezésben megjelölt okokból tehát az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor, a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést [Pp. 370.§ (3) bekezdés] a másodfokú bíróság nem észlelt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértésre, illetőleg megszüntetési okra a II. rendű beavatkozó ugyancsak nem utalt, ilyen körülményt a másodfokú bíróság sem állapított meg.
- [50] A II. rendű beavatkozó az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatását azért kérte, mert az I. rendű beavatkozóra vonatkozóan az elsőfokú ítélet [57] bekezdésében szereplő ténymegállapítások a jelen ügyben nem tehetők, az az I. rendű beavatkozó elleni keresetet tárgyaló másik perbíróság jogkörének elvonását jelenti.
- [51] A perbeli esetben a felperes által érvényesített jog ténybeli alapja az I. rendű beavatkozó, mint kölcsönvevő munkáltató telephelyén, gépi berendezésével, utasításai szerint végzett munka során bekövetkezett munkahelyi baleset, amelynek következményeiért (az abból fakadó kártérítési igényekért és sérelemdíjért) az alperes, mint kölcsönadó munkáltató az Mt. 221.§ (4) bekezdése alapján az I. rendű beavatkozóval egyetemlegesen felel. Felelősségének fennállása és mértéke ezért a felperesi magatartás mellett az I. rendű beavatkozó magatartásának (munkavédelmi intézkedéseinek, esetleges mulasztásának) értékelésén alapul. Az indokolásból mellőzni kért tények és megállapítások a sérelemdíj és kártérítés megfizetésére irányuló igény eldöntésénél relevánsak, ezért az azok mellőzésére irányuló fellebbezés nem volt teljesíthető. Egyebekben pedig az indokolás kifogásolt tartalma csupán szükséges mértékű visszautalás volt a jogerős közbenső ítéletben megállapított tényekre, a kártérítési felelősség fennállására és mértékére levont jogi következtetésekre, amelyeket a közbenső ítélet elleni fellebbezésben kifogásolhatott volna a II. rendű beavatkozó.
- [52] A II. rendű beavatkozó a felperes elsőfokú perköltségben marasztalását is alaptalanul kérte a pervesztesség/pernyertesség arányában. A megítélt kártérítés és sérelemdíj mellett a felperes által keresetében érvényesített összeg nyilvánvalóan eltúlzottnak nem minősült, a megítélt összeg számottevő mértékben a kármegosztás mellett sem maradt el a felperes által követelt összegtől, a részleges pernyertesség esetén irányadó perköltségviselési szabályokat ezért a Pp. 83.§ (3) bekezdése alapján helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság.
- [53] Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében a felperesnek megítélt kártérítést – mind a lejárt, mind a folyamatos tételek tekintetében – a jövedelempótló kártérítést is magában foglalóan egyösszegben tüntette fel. Figyelemmel arra, hogy míg az Szja. törvény 1. számú mellékletének 6.1.c) pontja szerint a kártérítés adómentes bevétel, addig az elmaradt jövedelemre tekintettel juttatott kártérítés az 1.§ (9) bekezdés a) pont alapján az elmaradt jövedelemre irányadó rendelkezések szerint adóköteles, a másodfokú bíróság a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseiről szóló 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény 4.a) pontjára is figyelemmel az elsőfokú ítéletet pontosította azzal, hogy a kártérítés jövedelmet pótló tételeit jogcímenként összezszerűen elkülönítve tüntette fel a határozat rendelkező részében is. A Pp. 353.§-a alapján ugyanakkor kijavította az ítéletet annyiban, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárásban felmerült és feljegyzett kereseti eljárási illeték megfizetésére kötelezte az alperest.

- [54] Mindezek mellett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján fellebbezett részében – a jövedelempótló kártérítés vonatkozásában a Pp. 382.§-a alapján az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyta.
- [55] A sikertelenül fellebbező alperes és a II. rendű beavatkozó a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek másodfokú perköltséget fizetni, amelynek összegét a másodfokú bíróság a fellebbezések tárgyi értékére figyelemmel az R. 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.
- [56] Az 5.000.000 forint pertárgy értékű alperesi és a 1.651.304 forint pertárgy értékű II. rendű beavatkozó fellebbezés után feljegyzett 400.000 forint, illetve 132.100 forint fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező alperes és a II. rendű beavatkozó kötelesek megfizetni. A másodfokú bíróság a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján tájékoztatta az alperest és a II. rendű beavatkozót az esedékesség időpontjáról, valamint a fizetés során a közlemény rovatban feltüntetendő adatokról.
- [57] A másodfokú bíróság az alperesi ügygondnok tevékenységével felmerült, külön végzésben megállapított 125.000 forint ügygondnoki díj megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a peres eljárásban peresztes alperest kötelezte.
- [58] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján – az ott írt kivételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2025. február 19.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró